

jest měřiti rozhodnou dobu zjištěnou po rozumu odst. 4 § 2 cit. vl. nař., tedy o položku, již odečísti jest od doby rozhodné, nikoliv však o položku, již by bylo připočísti při zjišťování rozhodné doby podle § 2 odst. 2 první věty, druhého půlvěti a věty poslední cit. vl. nař.

Zůstala-li by však doba 3 let a 5 let stranou, dospívá i st-1 podle vlastního výpočtu opět k době 31 roků.

Vzhledem k tomu, že doba určená 26 roky, 3 měsíci, 23 dny není delší než 31 roků, tvoří dobu rozhodnou ve smyslu § 2 odst. 4 cit. vl. nař. doba . . . 31 roků, již měřiti jest podle § 2 odst. 7, 6 tohoto nař. nejprve ideální dobou čekatelskou, kteráž podle odst. 7, 6 a 8 pro skupinu E rovnou služební třídě IV. činí 5 roků, dále tříletými postupy podle § 2 odst. 6 vl. nař. a § 11 plat. zák. č. 103/1926 Sb. v 7. platové stupnici ze stupně a) do stupně f) 15 roků, konečně tříletými lhůtami k dosažení tří náslužných přídavků v 7. platové stupnici 9 roků, takže zbývá ještě doba 2 roků, která však nepřichází dále v úvahu, ježto nedosahuje, pokud se týká nepřekročuje, další tříletou lhůtu postupovou. Nějakého zaokrouhlování této zbytkové doby na celá tříletí nezná ani plat. zák., ani zák. č. 70/1930, pokud se týká vl. nař. č. 96/1930 Sb. a jest opačné stanovisko stížnosti zcela mylné.

Služné 7. platové stupnice, stupně f) činí podle § 10 odst. 2 plat. zák. 18.000 Kč, tři náslužné přídavky pro služební třídu IV. a 7. platovou stupnici po 900 Kč 2.700 Kč, celkem 20.700 Kč. Podle odst. 7 § 2 vlád. nař. č. 96/1930 (§ 169 plat. zák. č. 103/1926 Sb.) přísluší pak služné 6. platové stupnice, jež se rovná služnému vyšetřenému zprvu v 7. platové stupnici, a není-li služného takového v 6. platové stupnici, nejbližší vyšší služné v 6. platové stupnici. Ježto služné 20.700 Kč v 6. platové stupnici podle § 11 plat. zák. neexistuje, slušelo pensijní základnu st-lovu určití podle nejbližší vyššího služného 6. platové stupnice, t. j. 21.600 Kč, jak se také nař. výnosem správně stalo.

Č. 11.269.

Samospráva obecní: I. V řízení o změnu hranic obce, není obec oprávněna k námitce, že tu není veřejných důvodů pro změnu hranic. — **II.** Obec změnou hranic hospodářsky poškozená nemá podle zákona nároku na to, aby se jí za tuto újmu dostalo náhrady ať v penězích ať přikázáním jiných pozemků.

(Nález ze dne 11. května 1934 č. 9629.)

Prejudikatura: ad I: Boh. A 8549/30, 8575/30, 9032/31.

Věc: Obec P. (adv. Dr. Jos. Pitlík z Prahy) proti ministerstvu vnitra o změnu katastrálních hranic.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 27. dubna 1930 povolil zem. úřad v Praze po slyšení zem. výboru, který se vyjádřil ve schůzi dne 23. dubna 1930, podle § 4 obec. zřiz. čes. změnu hranic mezi místními obcemi B. a P. v politickém okrese D. vyloučením části území ve výměře 5'8494 ha z B.

a připojením jeho k P. a naopak části území ve výměře 3'3566 ha připojením od P. k B. Obec B. se uznává povinnou nahraditi obci P. úbytek poplatnosti částkou zjištěnou ze tříletého (rok 1927, 1928 a 1929) průměru úbytku přírážkové základny a vybírané přírážky, kapitalisovanou 5%, splatnou do 3 měsíců po pravoplatnosti tohoto rozhodnutí.

Nař. výměrem nevyhovělo min. vnitřní odvolání, které z výměru zem. úřadu podala obec P.; měníc však výrok zem. úřadu o náhradě pro obec P. stanovilo, že obec B. jest povinna dáti obci P. za ztrátu výnosu dávek z pensionátu M. náhradu za léta 1931—1933 každoročně částkou 2.400 Kč a za rok 1934 částkou 600 Kč, vždy nejpozději do konce toho kterého roku; kromě toho jest obec B. povinna dáti obci P. za úbytek přírážkové základny a místo poměrného převzetí jejích dluhů jednou pro vždy náhradu ve výši 12.000 Kč, a to ve třech po sobě jdoucích ročních splátkách počínaje rokem 1932.

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí podstatné vady řízení a nezákonnost. — — — — —

Nepřípustnou uznal nss stížní námitku, podle níž okolnosti, že obec B. provedla určité investice, že sporné území má sklon do B., že stěžující si obec nemá elektrisace, dobrých cest, telefonu a pod., nejsou zákonem uznaným důvodem ke změně hranic. Touto námitkou stížnost totiž v podstatě uplatňuje, že tu není veřejných důvodů pro stanovenou změnu hranic, k takové námitce však podle ustálené judikatury (srov. Boh. A 8549/30, 8575/30, 9032/31) obec není legitimována, jsouc oprávněna proti změně hranic svého území brániti se jen s hlediska své soběstačnosti a tedy čerpáti své námitky jen ze své hospodářské a finanční situace.

Stížnost vytýká, že žal. úřad vychází z nesprávného předpokladu, jakoby se obec B. byla platným způsobem usnesla o modalitách majetkoprávního vypořádání s obcí P.; takového platného usnesení obce B. o náhradě, kterou má podle nař. rozhodnutí tato obec dáti obci P., tu není, a je proto také nebezpečí, že stěžující si obci náhrady nař. rozhodnutím jí přiznané se nedostane.

Námitka tato je zřejmě vybudována na nesprávném právním názoru. Úřad, rozhoduje na základě § 4 odst. 2 čes. obec. zřiz. o změně hranic v případě, že zúčastněné obce nejsou s ní všechny srozuměny, určuje eventuelní majetkoprávní modalitty změny té zcela samostatně podle toho, jak toho žádají veřejné zájmy a ohled na to, aby žádná z obcí nebyla změnou hospodářsky oslabena do té míry, že by nemohla plniti úkolů, jež jí v oboru samostatné i přenesené působnosti ze zákona vzcházejí, aniž při tom je vázán žádostí nebo návrhem jedné z obcí. Právním titulem pro eventuelní náhradu, přiznanou některé ze zúčastněných obcí, je pak toto rozhodnutí úřadu, takže obec, která jím byla uznána povinnou dáti druhé obci náhradu, je z tohoto titulu zavázána potřebnou částku vložiti do svého rozpočtu a opatřiti pro ni úhradu. Je proto okolnost, zda obec B. platným způsobem se usnesla o modalitách majetkoprávního vypořádání s obcí P., jak je nař. rozhodnutí stanovilo, čili nic, zcela irrelevantní. Stanově náhradu má ovšem úřad nejprve zjistiti hospodářskou schopnost příslušné obce, náhradu takovou poskytnouti. Zda tato obec se o poskytnutí náhrady usnese čili nic, je pro otázku, je-li schopna náhradu poskytnouti, ovšem irrelevantní. Že by však úřad jinak nebyl hos-

podářskou schopnost obce B., poskytnouti stěžující si obci stanovenou náhradu, zjišťoval nebo nebyl ji zjistil dostatečně, stížnost nenamítá.

Bezdůvodnou shledal nss i další námitku stížnosti, že obec B. svým usnesením z 23. března 1931, na něž stěžující si obec byla ochotna přistoupiti, svou žádost za změnu hranic v podstatě odvolala, takže byl spor již jenom o náhradu investic, kterou požadovala obec B. na P., a že v tomto sporu žal. úřad měl se pokusiti o dohodu mezi stranami.

Vydáním rozhodnutí zem. úřadu z 27. dubna 1930 změna hranic obou obcí, stanovená jím z důvodů veřejných, vymkla se z dispozice zúčastněných obcí, takže žal. úřad byl jenom už povolán jako instance odvolací rozhodnouti o odvolání podaném proti výroku zem. úřadu. Nemohlo proto usnesení obecního zastupitelstva v B. z 23. března 1931 již proto býti žal. úřadu důvodem, aby upustil od instančního rozhodování o změně hranic zem. úřadem stanovené a aby zavedl nějaké jednání mezi spornými stranami o náhradě investic ve smyslu zmíněného usnesení obce B.

Posléze bylo se nss-u zabývatí stížními námitkami namířenými proti výši stanovené náhrady, vytýkajícími ve svém jádře, že žal. úřad nesprávně vyšetřil trvalou újmu, kterou stěžující si obec v přítomnosti i do budoucna utrpí vyloučením sporného komplexu ze svého území. Nss uvážil v tom směru, že obec změnou hranic hospodářsky poškozená nemá po zákonu vůbec žádného nároku na to, aby za tuto újmu dostalo se jí náhrady, ať už příkázáním jiných pozemků do jejího území, ať náhrady peněžité. Může pouze žádati, aby změna hranic nebyla povolena takovým způsobem, aby dosavadní její hospodářská a finanční situace byla zhoršena tou měrou, že by nebyla pak již s to, aby plnila úkoly, jež jí ve vlastní a přenesené působnosti vznikají ze zákona. Nemá-li však obec změnou hranic poškozená principiálně nároku na náhradu této újmy, nemůže důvodně a s úspěchem vytýkat ani žádné vady řízení v příčině vyšetření a zjištění náhrady jí přiznané, když nenamítá — a to v daném případě st-lka nečiní — že by po vyloučení sporného území a bez příkázání vyšší náhrady, nežli jak ji úřad stanovil, nebyla s to, aby plnila své zákonné úkoly.

Č. 11.270.

Zdravotnictví. — Chudinství: Povinnost domovské obce nahraditi obci pobytu chudé příslušnice náklad spojený s jejím přijetím do útulku pro rodičky?

(Nález ze dne 12. května 1934 č. 8692.)

Věc: Město J. proti zemskému úřadu v Praze o náhradu ošetrovacích výloh.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dne 25. července 1928 byla přijata Františka K., později provdaná W., příslušnice obce R. do městského útulku pro rodičky v J. a druhého dne porodila v něm dítě. V ošetřování útulku byla do 3. srpna 1928. Z celkových ošetrovacích výloh v částce 500 Kč zaplatila okr. nemoc. pojišťovna 234 Kč. O zaplacení zbytku žádala obec J. vzhledem